

حضور نوبرانه برای دختران هندبال در رقابت‌های جهانی؛ برنده در دل شکست

فریاد بی صدا

به گونه‌ای که سایت جهانی هندبال با تمجید از گلر ایران نوشت: «اگر فاطمه خلیلی دروازه‌بان ایران در نیمه نخست ۱۴ ضربه بازیکنان رومانی را نمی‌گرفت، کار ایران بسیار دشوارتر شده و شکست سنگین‌تری را متحمل می‌شد.»

بازی دوم برابر نروژ قهرمان المپیک، تیم نخست جهان و قهرمان قاره سبز با چمدانی از مدال‌های رنگارنگ حکایتی متفاوت‌تر داشت. اگرچه دختران ایران در برابر این غول یخی با نتیجه سنگین ۴۱ بر ۹ شکست خورد اما نقش اول این بازی باز هم فاطمه خلیلی گلر ایران بود که با یک نمایش جادویی و چند سوپر سیو استثنایی از سنگین‌تر شدن شکست ایران جلوگیری کرد. نمایشی اعجاب‌انگیز که برنده و بازنده آن تحسین کردند تا ستاره ایران به عنوان بهترین بازیکن زمین انتخاب شود. یک خرق عادت جذاب از سوی فدراسیون جهانی که نفر برتر زمین را از تیم بازنده انتخاب کرد.

لحظه معرفی خلیلی به عنوان بهترین بازیکن زمین، یک صحنه دراماتیک و رویایی بود. اعلام نام خلیلی، اشک‌های بی‌اختیار وی و حلقه زدن هم‌تیمی‌هایش به دور او صحنه زیبایی را خلق کرد که تماشاگران حاضر در سالن و حتی بازیکنان حریف را تحت تأثیر داد و بازیکنان نروژ نیز تحت تأثیر این صحنه احساساتی شده و اشک ریختند.

هنی الاریاستاد ستاره نروژ که با دیدن این صحنه شروع به گریه کرد، گفت: «این لحظات واقعاً تأثیرگذار بود. وقتی چنین اتفاقاتی پس از بازی رخ می‌دهد خیلی سخت است که گریه نکنید. من حس می‌کنم آمیخته از خوشحالی و ناراحتی داشتم اما مطمئناً این صحنه جزو بهترین لحظات جام جهانی بود.»

مارن آرادل دیگر ستاره نروژی‌ها نیز اظهار داشت: «همه در حال گریه کردن بودند. تماشاگر واکنش او و در عین حال واکنش دیگر دختران تیم ملی ایران واقعاً زیبا و تأثیرگذار بود.»

کامیلا هرم دیگر بازیکن نروژ گفت: «ما پیش از بازی گفته بودیم که خیلی خوب می‌شود اگر این جایزه به او برسد. او در برابر رومانی عالی کار کرد و در این بازی هم خوب بود.

انسانی و قد و قامت ستاره‌های دوست‌داشتنی‌اش نیز به گرد پای رقبا نمی‌رسید. به گونه‌ای که در برخورد با بازیکنان تنومند و درشت هیکل رقبا، مصدومیت‌های تکراری و پی در پی رخ می‌داد تا بدانیم چه فاصله دوری از سطح اول هندبال دنیا داریم. آنچه نشان دهنده عدم سرمایه‌گذاری اصولی، کشف و تربیت استعدادها و بی‌توجهی به حوزه ورزش زنان است.

فاطمه، برنده‌ای در دل شکست‌ها

تیم هندبال زنان ایران در گروهی دشوار با تیم‌های رومانی، نروژ و قزاقستان همگروه بود و مشخص بود در برابر این غول‌ها هیچ شانس ندارد. ایران سه بازی مرحله گروهی را به ترتیب با نتایج ۳۹ بر ۱۱ به رومانی، ۴۱ بر ۹ به نروژ و ۳۱ بر ۲۵ به قزاقستان واگذار کرد تا در گروه خود آخر شده و ادامه مسابقات را در رقابت‌های پرزیدنت کاپ دنبال کند. دختران ایران در پرزیدنت کاپ رقابت‌های جهانی سه بازی انجام دادند و به ترتیب با نتایج ۳۷-۳۲ مقابل ازبکستان، ۸-۴۱ مقابل آنگولا و ۱۷-۳۲ مقابل کامرون شکست خوردند تا در نهایت با انصراف چین در جایگاه ۳۱ رقابت‌های جهانی اسپانیا قرار بگیرند.

در این شکست‌های پی در پی آنچه بیش از همه جلب توجه می‌کرد، باخت‌های پرگل ایران و با اختلاف فراوان مقابل رقبا بود که از فاصله عمیق هندبال زنان ایران با سطح اول دنیا خبر می‌دهد که با توجه به شرایط موجود و مهاجوریت و محدودیت ورزش زنان در ایران بدیهی به نظر می‌رسد. با این وجود در دل این شکست‌ها هندبال ایران یک برنده بود که توانست در آوردگاه جهانی نگاه‌ها را به خود معطوف کند. نقش اول این نمایش سحرانگیز فاطمه خلیلی بود. دروازه‌بان دوست‌داشتنی تیم ایران که با سوپر سیوهای استثنایی خود در اسپانیا چشم‌ها را خیره کرد.

ماجرای بازی نخست و مصاف با رومانی شروع شد. تیمی که در همه ادوار تاریخ هندبال جهان حضور داشته و اگرچه ۳۹ بر ۱۱ ایران را شکست داد اما نمایش هیجان‌انگیز خلیلی در همان بازی نخست مورد توجه قرار گرفت

اینکه برای رسیدن به نخستین تجربه باید سال‌ها ممارت کشید و منتظر ماند. در حوزه ورزش زنان این تجربه گاه به اندازه‌ای طولانی می‌شود که هیچ‌گاه اتفاق نمی‌افتد و برای رسیدن به آن باید چندین دهه و یا حتی قرن به انتظار نشست. بی‌اعتنایی به حوزه ورزش زنان، عدم سرمایه‌گذاری و محدودیت‌های بی‌شمار از دلایل عقب‌ماندگی ورزش زنان در ایران است و همین سبب شده چشیدن تجربه‌های نخست در این حوزه بسیار طولانی و حتی غیرممکن باشد. در چنین وانفاسایی حضور نوبرانه تیم ملی هندبال زنان ایران در رقابت‌های جهانی، صرف‌نظر از آنچه در این تورنمنت اتفاق افتاد، یک افتخار بزرگ و سترگ است که برای ورزش زنان ایران ارزشی برابر با یک قهرمانی دارد. تیمی که به عنوان نخستین رشته تیمی تاریخ ورزش زنان به رقابت‌های جهانی رسید تا تاریخ را دوباره ورق بزند.

تاریخ را برنده‌ها می‌نویسند اما این بار یک بازنده، تاریخ را از نو نوشت. تیمی که چند ماه پیش در رقابت‌های هندبال زنان قهرمانی آسیا در اردن تاریخ‌سازی کرده بود و توانست با ایستادن روی سکوی چهارم آسیا برای نخستین بار سهمیه رقابت‌های قهرمانی جهان را کسب کند تا برای اولین بار در تاریخ یک رشته تیمی و توپ‌پی ما در آوردگاه جهانی حاضر باشد. برای رشته‌ای که در آسیا نیز هیچ‌گاه محلی از اعراب نداشته و معمولاً رنگ تفریح محسوب می‌شده، درخشش در اردن، ایستادن در رتبه چهارم آسیا و کسب سهمیه رقابت‌های جهانی یک شاهکار بود. اتفاقی سترگ که فصل جدیدی را در تاریخ ورزش زنان ایران رقم زد اما شاهکار بزرگ‌تر در اسپانیا رخ داد. تیمی که در یک نبرد نابرابر مقابل غول‌ها ایستاد و مطابق انتظارات هیچ توفیقی کسب نکرد. تیمی که تمامی بازی‌هایش را به رقبا باخت و در جای آخر ایستاد. شکست‌هایی که محصول ۴ دهه بی‌اعتنایی مطلق به حوزه ورزش زنان است. تیمی که بدون هیچ اردوی تدارکاتی ویژه، بدون هیچ بازی تدارکاتی و بدون هیچ برنامه خاصی به اسپانیا رفت و حتی اعزامش تا دقیقه ۹۰ با اما و اگر روبه‌رو بود. تیمی که در آوردگاه جهانی نه تنها در حوزه امکانات و تدارکات با رقبا فاصله‌ای بعید داشت بلکه در بخش نیروی

سعید آقایی

Saeed Aghaee

همیشه اولین‌ها به یاد ماندنی هستند. یک تجربه نوبرانه و هیجان‌انگیز که برای همیشه در خاطرات می‌ماند و حک می‌شود. تجربه‌ای غریب و جذاب که نقطه عطفی در کوران حوادث رنگارنگ زندگی به شمار می‌رود و به اندازه‌ای در ذهن رسوب می‌کند که رد آن برای ابد باقی می‌ماند. اولین‌ها معمولاً آمیزه‌ای از هیجان و خطا هستند و هیچ‌گاه نمی‌توان تجربه نخست را معیار دقیقی برای قضاوت و ارزیابی دانست. اولین‌ها در کنه خود لبالب از اشتباهاتی هستند که از هیجان منطقی پدیده اولین بودن حادث می‌شود و از همین رو هیچ‌گاه متر واقعی برای اندازه‌گیری یک پدیده نخواهند بود. از اولین‌ها باید لذت برد، به وجد آمد و با کشف و شهودهای آن انگاره‌های جدید و نویی آموخت که یک نقشه راه حقیقی برای آینده باشد. این اولین تفاوتی ندارد که در یک پدیده روتین زندگی همانند ازدواج یا تولد نخستین فرزند باشد و یا راندن یک وسیله نقلیه. اولین همیشه اولین است؛ با همه جذابیت‌ها و اشتباهات آن و طعم آن برای ابد باقی می‌ماند.

در عرصه پدیده‌ای چون ورزش که برشی حقیقی از زندگی است، این اولین بارها و بارها تکرار می‌شود. از ورزشکاری به ورزشکار دیگر، از تیمی به تیم دیگر و رشته‌ای به رشته دیگر. مسیری که پدیده جذاب ورزش سرشار از اولین‌ها است؛ اولین بازی، اولین باشگاه، اولین تورنمنت، اولین قهرمانی و... و این تجربه‌های شورانگیز یکی پس از دیگری می‌آیند. آنچه یکی از المان‌های جذابیت بی‌بدیل ورزش محسوب می‌شود.

در ورزش ایران به واسطه موقعیت و شرایط این تجربه‌های نخستین معمولاً خیلی دیر به دست می‌آید. آنچه یکی از ادله‌های عقب‌ماندگی ورزش ایران است.